

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSE INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA.

QUI FRUMENTUM

ELECTORUM CONSERVASTI

XXXI. ÉVF. 1931 OKTÓBER

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

VIRGO IPSUM, QUEM GEND

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO.

ECCE AGNUS DEI

CUJUS NON SUM DIGNUS.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula*: Eukarisztikus napunk. — *Radányi Sándor*: Mária. — *Harsányi Ilona*: Szerettek, Jézusom. — *Nagelreiter Alajos dr.*: Szent Gertrud eukarisztikus élete. — *Volarics Ferenc*: Egy tövis Krisztus koronájából. — *Központi*: Októberi imaszándékunk. — *Eőri János*: A társadalmi kérdés és az Oltáriszentség. III. — Oltáregyleti élet.

Kérdés: Figyelmeztették arra, hogy asszony létemre ne menjek hajadonfővel áldozni. Nem szívesen vettem és nehezen viseltem el a nyári melegben a kalapot. Igaza volt-e figyelmeztetőmnek, vagy a gyakori vakhuzgóság áldozata voltam?

Felelet: Igaza volt a figyelmeztetőnek. Külföldön, pl. Olasz- vagy Franciaországban láttam, hogy milyen szigorúan megtartják azt a szentpáli parancsot, hogy az asszonyok a templomban az «angyalok miatt» fődjék be fejüket. A magyar «hajadonfővel» is bizonyítja, hogy ez a megjelenés a hajadonoknak, tehát a leányoknak való. Ez a névleges megkülönböztetés történelmi bizonyosság afelől, hogy nálunk is úgy volt régen, csak feledésbe ment később, hogy az asszony még a templomon kívül is mindig viselt, ha mást nem, legalább fátyolt a fején. A nyári melegben igen megfelelő, ha az asszonyok könnyű fekete csipkefátyolt visznek magukkal s azt a templomba való belépés előtt felteszik. Így — Róma is approbálja ezt — a parancsoknak is eleget tesznek és nem is szenvednek az asszonyok sem.

Több érdekes oltáregyleti hírt, nemkülönbben az isteni kegyelem erejének a spanyol forradalomban való csodálatos megnyilatkozásairól a jövő számban írunk.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2.50	Kis szent Terézia szelleme	3.50
Egyes példány	—25	Litánia latin szöveggel... ..	—05
Régi teljes évfolyam... ..	1.20	Litánia szent Józsefről	—05
Régi egyes példány... ..	—10	Levelezőlapok «Örökimádás-templom»	—10
Az O. E. Útmutatója	—80	«Kánter Károly»-emlékkép... ..	—05
Vezérkönyve... ..	—80	«Jézusom Örömmöm» folyóirat, előfizetés egész évre	1.60
Felvételi füzeté	—10	Egyes példány	—16
Félszázados története	3.—	Az Euch. Gyermek Szöv. érme indulója	—08
Érme	1.—	Kis Örökimádás imakönyv	1.—
Szervezése és működése	—10	Fehér liliom	—15
Jézus Szíve hónapja, füzve... ..	—30	Az isteni Gyermekbarátnál imakönyv... ..	1.50
kötve	—60	Hozzávaló énekpótfüzet	—50
Nádasdy «Havi magány»	—80		
Szent Zita élete	—20		
Egyszerűbb kiadás	—10		

Eukarisztikus napunk.

OKTÓBER 12-én az Országos Katolikus Nagygyűléssel kapcsolatban az idén is eukarisztikus napot rendez az Oltáregyesület. (Programját lásd a 155. lapon.)

Egy nap, amelyen az Oe. tagjai közös szentáldozáshoz járulnak, hogy a szentségi Jézusban magukhoz vegyék az Ő szellemét és erejét is s amikor a diszgyűlésen megjelennek, már mintegy hitvallást teyenek amellett, amiről a diszgyűlés szónokai beszélni fognak. Diszgyűlésünknek ugyanis az idén az «Eukarisztia jelentősége a lelkielő szempontjából» az alapgondolata. Arra legilletékesebb tudós professzor fogja éppen e témát a diszgyűlésen résztvevők előtt kifejteni.

Az Oltáregyesület tagjait szeretettel kérjük, hogy fejtsenek ki eukarisztikus napunk érdekében minél nagyobb propagandát. Közös szentáldozásunk legyen minél számosabb hívő részére terített asztala az Úr «édességeinek», diszgyűlésünk mintegy megafonos világbakiáltása az Úr szavainak: «Jöjjetek Hozzám mindannyian, kik fáradtak és terhelve vagytok», esti szentóránk pedig annak dokumentálása, hogy mi is érezzük az Eukarisztia közelében, hogy «jó nekünk itt lennünk».

Mennél nagyobbra nő hazánk és Anyaszentegyházunk gondja, mennél jobban fogy az emberekből a hit és bizalom a Gondviselés iránt, mennél többen hullanak el az élet vándorai élettelen dermedtségben az átköltözés előtt, annál sürgősebb a katolikus egyház eukarisztizálása, a legfőlségesebb Oltáriszentség kultuszának terjesztése és kegyelemforrásának megnyitása által új élet megindítása. Az Oltáregyesület és Eukarisztikus Gyermekszövetség hivatása mindig nagyobb aktualitást nyer s a meglevő egyesületeket a korszerűséglet új, az eddiginél élénkebb, hatásosabb, kötelességtudóbb és kitartóbb munkára hívja. Legyen ennek hatásos eszköze okt. 12-iki eukarisztikus napunk is.

Dr. Mátrai Gyula.

— MÁRIA... —

... Van-e ennél szentebb név?	Mária!...
Égi — Szépség... drága — élet...	... Egek gyöngye, Szeretet...
... Boldog, aki Hozzád térhet:	Glória zeng: alleluja;
Mária!...	Gyűlölni őt: nem lehet!

Máriapócs boldogsága: Lourdes álma,
Andocs gyöngye... Gyűd reménye:
... és mindnyájunk vigasza,
Bűnösöknek — menedéke...

Radványi Sándor.

SZERETLEK, JÉZUSOM.

Szeretlek, Jézusom, Téged. Buzgó imáimból csokrot kötöttem. Szeretlek, mert szerettél Te is, Mielőtt még a világra jöttem.	Szeretted mint ifjú hajadont, Az élet zajában elhagyottan. S nagyon szeretted a szentáldozásban, Midőn először kebledre hajoltam.
Szeretted mint kis gyermeket, Hogy nem voltam anyátlan árva. Hópihés, csillogó karácsonyon Ajándékot küldtél a karácsonyfámra.	De legjobban szeretsz, ha szívembe A szenvedés töviseit hinted. Ilyenkor érzem, hogy kincs vagyok: Féltem őriztet drága kinszed.

Harsányi Ilona.

Szent Gertrud eukarisztikus élete.

SZENT GERTRUD, akinek emlékűnnepét november 15-én üli meg az Egyház, 1262 körül született Eislebenben. Szülei jámboréletű katolikusok és előkelő nemesek voltak, akik nagy tekintélynek örvendtek Szászországban. Leánykájukat zsenge korában — még csak ötéves volt — adták át nevelésre a rodardi szentbenedekrendi apácáknak, akikől még bensőségesebben tanulta megismerni Krisztus szellemét és Evangéliumát. E szellemtől áthatva és lelkesítve, örömmel tette le élte hajnalán örök szüzességi fogadalmát. Isten nagy észtehetséggel áldotta meg Gertrudot, aki, hogy a Szentírást és szentatyák iratait olvashassa, megtanulta a latin nyelvet, úgyhogy ennek segítségével a hittudományokban alapos és széleskörű ismereteket sajátított el, amelyek által nagy feltűnést és bámulatot keltett tudós kortársai előtt is. Szeplőtelen tisztasága, nagy alázatossága, buzgósága, önmehtagadása és szeretete kedvessé tette őt Isten és emberek előtt. Negyven

évig nagy bölcseséggel és szeretettel, mint apátnő kormányozta a helifei zárdát, ahol 1334-ben, november 15-én halt meg az igazak, a szentek halálával.

Gertrud a zárda szent csendjében nagyon szeretett elmélkedni Jézus Krisztus kinszenvedéséről és a legméltóságosabb Oltáriszentségről. Egész élete úgyszólván folytonos szentségimádás volt. Azt lehet mondani: szíve, lelke mindig az Úr Jézus jelenlétében élt, amiért is Jézus hűséges szolgálójával szüntelenül érezte istenemberi szeretetének kimeríthetetlen gazdagságát. Isten végtelen kegyelméből sok csodás megjelenésben és magánkinyilatkoztatásban részesült, amelyeket Jézus parancsára könyvben kellett megírnia, hogy nemcsak a maga, hanem mások lelki javára is váljanak. Fenséges tartalmú munkájának, ugyancsak isteni Jegyesének rendelkezésére, e címet adta: «Isteni szeretetem gazdagsága követének emlékirata».

Szent Gertrud eukarisztikus életét legjobban szemléltették kortársai, akik vele érintkeztek, elsősorban lelki leányai: a szerzetesnők. Mi is mély betekintést szerezhetünk magunknak Gertrud ezen életéről, hogyha gazdagtartalmú könyvének az Eukarisztiára vonatkozó részleteit olvassuk és azok felett elmélkedünk. Jézus Krisztus másoknak tett látomásokban Gertrudot galambnak, liliomnak, illatos rózsának, tavaszi virágnak nevezi, akiben örömet, kedvét leli. Egy másik apácának kijelenté az Úr Gertrudra vonatkozólag: «Én zsenge korától fogva karjaim közt hordoztam és ápoltam őt és szeplőtelenül megőriztem azon óráig, míg elszánt akarattal teljesen nekem szentelte magát». Ismét egy másiknak ezt a kinyilatkoztatást tette Jézus, az ártatlan, buzgó lelkek örök Királya: «Kívánatosabb helyen sehol sem találhatsz fel engem a földön, mint az Oltáriszentségben, továbbá ennek (t. i. Gertrudnak) szívében, lelkében, akit oly igen szeretek, mert isteni Szívem egész tetszését csodálatos módon teljesen reáirányítottam».

E másoknak tett isteni kinyilatkoztatásokból is világosan következtethetünk, hogy az isteni szeretetnek micsoda lángja éghetett az Oltáriszentséggel gyakran táplálkozó Gertrud liliomtiszta lelkében. Sokat mondanak idevonatkozólag saját szavai, amelyeket munkája első könyvének hetedik fejezetében olvashatunk: «Beköszöntött szűz Mária tisztulásának szent ünnepe. Mikor az éltető kenyeret magamhoz vettem, Istenre és magamra gondoltam. Fölsimertem, hogy valamint a tűznél megolvasztott pecsétviaszt közel viszik a bélyegzőhöz, hogy azt reányomják: éppen úgy az én lelkem is az Úr Szívéhez közeledett és úgy tetszett nekem, mintha reáborult volna. Ó Istenem! Te emésztő szikra, akiben eleven tűz rejlik...»

A magánkinyilatkoztatások és látomások, amelyekben Gertrud sokszor részesült, még mélyebb betekintést engednek nekünk eukarisztikus életére. Egyik szentmisén Gertrud így szólt az Úrhoz: «Ó jóságos Isten, miképpen vigasztalsz meg minket jelenlegi szomorúságunkban?» Mely kérdésére Jézus ezt felelte: «Megnagyobbítom bennetek az én örömet, mert miként a

völegény szívesebben tárgyalt jegyesével a házban, mint a nyilvánosság előtt: úgy a ti sóhajtástok, aggodalmatok gyönyörködtet engem, bennetek pedig szeretetem tüze növekedést nyer és zárt tűzként tovább terjed». Erre Gertrud így szólt: «Nagy fejedelmekre nézve megszegyenítő, ha valaki a legalsóbb osztályból a legjelentéktelenebb származással titkaikba betekintést nyerne: úgy Neked is, a királyok Királyának illetlennek tetszhetnék, ha nekem, a teremtmények söpredékének, kinyilváníttatnának az isteni intézkedések titkai». Azonban az Úr ekkép világosította fel: «Nem úgy, hanem a te üdvödre vonatkozó végzésnél fogva cselekszem ezt így. Mert, ha néha titkaimba beavattalak és a szemlélődés által fölemeltelek, mégis máskor az alázatosság céljából azokból kizártalak, hogy a kegyelemközlés folytán megismerjed, mi vagy velem és mi nélkülem». Ugyanezen szentmisen felajánlásakor szíve alázatosságában gyermekded bizalommal kérdezte Jézust: «Ó nagylelkű Uram! Miképen teheted azt, hogy nekem, érdemetlennek és készületlennek kegyelmeid oly nagy vigasztaló ajándékait juttattad osztályrészülf?» Mire a végtelen kegyességű Úr ekkép válaszolt: «A szeretet ösztönözt reá».

Mikor egy alkalommal szent Gertrud a szentáldozás után magába vonult, megjelent neki az Úr pelikánmadár alakjában, amelyet úgy szokás ábrázolni, amint csőrével szívét tépi fel. Először csodálkozott és kérdezte Jézust: «Mire akarsz engem, Uram, e hasonlattal tanítani?» Az Úr válaszóla: «Hogy megfontold, a szeretetnek mily fulánkja kényszerít engem arra, hogy e magasztos ajándékot neked nyujtsam. Ha szabad volna, azt mondanám, inkább kívántam volna a halált, mint hogy ezt az ajándékot a szerető lélektől megvonjam. Ezenfelül gondold meg, hogy ez ajándék élvezete által lelked mily előnyös táplálékot nyer az örök, el nem évülő életre éppen úgy, miként a pelikánfiók táplálkozik a pelikánmadár apai szívének vérből».

Egyik vecsernye alkalmával így szólt az Úr Gertrudhoz: «Tekints Szívemre, ez lesz a te templomod . . . Az én testem lesz ezentúl a te klastromod». Erre a szent így szólt Jézushoz: «Ó Uram, én már nem tudom, mit keressek vagy válasszak, mert a Te legédesebb Szívedben, amelyet nekem templomul jelöltél ki, oly élvezetes gazdagságra találtam, hogy azonkívül sem nyugalmat, sem üdülést nem várhatok, amelyek azonban a klastromban okvetlenül szükségesek».

Szentséglátogatásai, szentmísehallgatásai és szentáldozásai alkalmával bűnbánó, töredelmes s alázatos lélekkel következő imát szokta imádkozni: «Én silány, bűnös, szegény, rossz, érdemtelen jövök Hozzád, a kegyesség túlaradó örvényéhez, hogy minden szennytől megtisztuljak és minden bűntől szabaduljak».

Már e néhány sorból is élénk színekben tárul lelki szemünk elé szent Gertrud csodálatos cukarisztikus élete. Mily áldásteljes, hűséges, bensőséges, igaz, mély, gazdag, gyermekded, áldozatos és meghitt volt ez a fen-

ségesen szép élet Krisztus arájában, szent Gertrudban! Mily erős volt a hite, az Eukarisztiában mily rendíthetetlen a bizalma és mily lángoló a szeretete, amelynek dicsőségeért dolgozott és harcolt, türt és szenvedett, élt-halt. Lépjünk szent Gertrud nyomdokaiba! Higgyük, imádjuk és szeressük mi is igazán, szívének mélyéből, hűségesen és őszintén az Eukarisztiát, a szentségi Jézust. Gyakoroljuk buzgóan és terjesszük állhatatosan az Eukarisztia imádságát, tiszteletét mindenfelé, mert a hitetlen, szeretetlen, gonosz emberiséget elsősorban eukarisztikus, azaz szentségi életünkkel javíthatjuk meg és segíthetjük vissza Istenhez. Ó szentségi Jézus! Imádunk és kérünk Téged: Jöjjön el a Te országod!

Nagelreiter Alajos dr.

Egy tövis Krisztus koronájából.

Irta: Volarics Ferenc.

II.

VOLT a wartburgi várban valaki, akinek mindenkire volt kedves szava. Mindenki panaszát meghallgatta és nem késlekedett lelki vigasztalással, vagy testi segítséggel. Még a légynek sem ártott, jóllehet őt mindenki üldözte.

Zsófia az emlékezetes templomi esemény óta nem szívelte Erzsébetet, aki állandóan figyelmezteti, hogy rossz úton, a világ széles országútján botorkál. Szerette volna a várból eltávolítani őt. Haragudott fiára, akinek szíve nem bírta volna ki lelke másik felének elvesztését. Az anyai elkeseredés kemény elhatározásával tűzte ki a célt: addig üldözi az angyalt, míg hozzá hasonló igazi fejedelemasszony nem lesz belőle. Ágnes is folyton csipkedte Erzsébetet.

Erzsébet tűrte a szenvedést, mert érezte a tövisokozta fájdalmat lelkében. Tudta, miért szenved, megértette a szenvedés fenséges misztériumát. Szenvet, hogy Krisztust megmenthesse egy tövis égető fájdalmától. Szenvet, hogy mások bűnéért elégtételt adjon. Szenvet, hogy a tisztító tűz idejéből letörlesszen egy keveset. Ezért tudott ő mosolyogni, amikor lelkében a fájdalom villámai csattogtak és e keserűség felhői nem engedték szívéhez az öröm napsugarát. Ezért tudott ő állandóan mindenkinek jóttevő angyala lenni, bár szívtelen hálátlansággal viszonozták. Ha egy kissé nem érezte a tövis fájdalmát, rögtön feltámadt benne a kétely, hátha nem viselte elég türelemmel a szenvedést és Krisztus visszavette tőle drága kincsét. Ilyenkor a feszület alá sietett és félve tekintett fel, vajjon benn van-e a korona közepében a tövis. Mily édes boldogság sugárzott Erzsébet arcán, amikor Krisztus lelkének viharát lecsendesítve kinyilatkoztatta neki, hogy a tövis még mindig nála van. A megnyugvás új csatákra kenté fel az állhatatosság olajával.

Ágnes szerette volna bátyját lebeszélni a házasságról. Igyekezete hiábavaló volt, mert Lajos örgróf kijelentette, hogy Erzsébetet feleségül akarja venni.

— Anyám is, te is folyton üldözitek szegényt. A szolgállelkű cselédség, hogy nektek hízelegjen, már a megillető tiszteletet sem adja meg neki. Pedig hiábavaló minden igyekvéstek, mert éppen hősiességéi miatt szeretem őt. Még sohasem panaszkodott nekem, hogy üldözésben él. Csendesesen magába rejti fájdalmát. Nem esett meg szívetek e vergődő galambon? Ha nem is lenne menyasszonyom, már lovagi fogadalmamnál fogva is meg kellene őt védenem. Erényeiért kedvesebb ő nekem az egész világnál és minden gazdagságnál. Ha akkora darab aranyat adnátok nekem, mint a wartburgi hegy, akkor sem mondanék le róla.

Lajos örgróf megtartotta a szavát és nemsokára feleségül vette Erzsébetet.

Gyönyörű házasságukból alig telt el néhány hét, amikor Lajost fontos ügyek szállították el hazuról. Erzsébet férje távozta után nemsokára a közeli bélpoklosok telepére ment, hogy szokása szerint a betegeket ápolja. A bélpoklosokat, az élet számkivettetteit különösen kedvelte. Az Úr Jézus is mindig meggyógyította a Hozzásietőket és nem idegenkedett tőlük akkor, én gyarló ember ne merjek velük lenni — ez a szemrehányás borzadó természetének.

A bélpoklosok telepén volt egy Illés nevű ember oly siralmas állapotban, hogy ápolásától mindenki borzadt. Amint Erzsébet megérkezett, figyelmes tekintete rögtön észrevette az elhagyott embert. Önkénytelenül is megérezte, hogy inkább ezzel kell foglalkoznia, mint mással. Hozzá sietett. Megmosdatta, megfésülte, felöltöztette, sebeit pedig hűsítő olajjal kente be. Azután kiválasztott közülök tizenkettőt — nagycsütörtök lévén — letérdelt előttük, megmosta lábaikat, megcsókolta, akárcsak az Úr Jézus az utolsó vacsorán. Udvarhölgyei elfordították fejüket, mert nem tudták nézni a tizenkét betegnek összeroncolt lábát.

Akkor álmélkodtak csak el igazán, amikor Erzsébet Illéssel indult haza. Erzsébetnek gondja volt arra, hogy a betegek ne csak testi segítséget, hanem lelki vigasztalást is kapjanak. Mivel már ideje nem volt ott megvigasztalni, elhatározta, hogy hazaviszi. Már útközben elkezdte a szerencsétlen lelket Istennek megnyerni. A lelkesedés tüze ragadta magával, amikor Krisztusról beszélt. Annyira szeretett bennünket, akik nem láthattuk őt földi életében, hogy csodálatos módon közöttünk maradt az Oltáriszentségben. Az Oltáriszentségben megtalálható a betlehemi jászol misztériuma, a visszavonult názáreti élet csendes imádsága, a három évi fáradságos tanítás hősiessége és a Kálvária szenvedése. Nem tekint az Úr Jézus sem kort, sem rangot, sem betegséget, egyformán Megváltója minden embernek. Vajjon különbséget tesz-e az Úr, amikor a szentáldozáskor a szívünkbe száll? Nem megy-e szívesebben a te szívedbe, mint egy külső szépség alá rejtőzködöttbe?

(Jövő számunkban folytatjuk.)

Októberi imaszándékunk.

Az Eukarisztia kegyelemforrásának nagyobb felhasználása lelkielő gyűjtése szempontjából.

Igen! Észre kell vennünk, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentségből erő árad a lélekbe, amikor Előtte térdelünk, hogy imádjuk és még inkább, amikor magunkhoz vesszük. S ha ezt tapasztaltuk önmagunkon, kötelességünk nemcsak magunk javára élni vele, hanem hívő és nem hívő embertársaink számára is óhajtanunk kell az Eukarisztia erőforrásának jótéteményeit.

Ez óhajítás fakasszon lelkünkben sok buzgó imádságot embertársaink eukarisztikus életéért. Sokan vannak a vergődő lelkek, amelyek, mint a tüskés kalitkába zárt galamb, orientációt keresnek.

Ezeknek tegyük hozzáférhetővé az Eukarisztiát a buzgó imádságot követő még buzgóbb apostolkodással, melynek különösen most van az ideje, amikor az oltáregyleti tevékenység újra kezdődik az ős folyamán.

Új tagok szerzése az oltáregyesületbe, azoknak szeretetteljes bevezetése az eukarisztikus életbe a legigazibb megvalósítása októberi imaszándékunknak.

Központi.

A társadalmi kérdés és az Oltáriszentség. (III.)

7 Mindaddig beteg marad s oly mértékben marad beteg a társadalom, míg szervezetének ereiben szabad áramlást nem nyer a szeretet, míg ezzel a krisztusi eszímével és követelményeivel meg nem barátkozik a világ. Bizonyosság erre az őskereszténység, amelyben akkora volt a felebaráti szeretet, hogy a gazdagabbak gyakran kifosztották önmagukat, hogy másokon segítsenek. De *«nem is volt szűkölködő közöttük»*. (Ap. Cs. 4a.) A diakonusokra, mint külön e célra alapított rendre az apostolok azt a tisztet rótták, hogy a napi jótékonykodás körül foglalkozzanak. A szeretetből fakadó, önmegadóztatásból származó *kegyes alapok* (ahogy Tertullian nevezi azokat) a műveltebb pogányok bámulatának tárgyai voltak. *«Hogyan szeretik egymást!»* — mondogatták egymás között. Az ősi hagyományokat e tekintetben is híven ápolta s ápolja most is az Anyaszentegyház. Sokszor a koldulást sem szégyelve szerzett támogatást a szegény népnek. Mint a gazdagok és szegények közös anyja mindenütt nagyra növelte a szeretetet, különféle szerzeteket alapított és sok más intézményt létesített, amelyek a nyomorúságok minden fajára enyhülést és vigasztalást vittek. (V. ö. XIII. Leó körlevele.) Csak röviden mutatok rá arra az ember- és lélekmentő munkára, arra a könnyeket törölő, nyomort enyhítő samaritánusi irgalomra, amit a Katolikus Karitás az művelt külföldön s nálunk is szervezetten, de csendben gyakorol. Ha e tervszerű munkáról szóló évi jelentéseket olvassuk — bár csak mindenki olvasná, elsősorban a gazdagok és tehetősek —, rádöbbenünk: micsoda társadalommentő energiák forrása a krisztusi szeretet, mit lehetne tenni a romlásnak indult emberiség érdekében, ha a nagytőke és a nagyvagyon is bekapcsolódna ez áldott munkába, ha szívére venné valahára az igen komoly figyelmeztetést: *«Menj és cselekedj te is hasonlóképpen»*. (Lk. 10³⁷.)

8. Nem afféle liberális és szabadkőműves-izű «emberbarátság»-ról van itt szó, amit egyéni izlés és szeszély szerint lehet magyarázni és gyakorolni, hanem mélységesen megalapozott erkölcsi elvről, amely alól végeredményben senki se vonhatja ki magát. Az összes embereket ugyanaz az Atya teremtette; valamennyinek egy a célja, maga az Isten, aki egyedül tudja boldogítani őket; valamennyit Krisztus Jézus váltotta meg és emelte Isten fiainak méltóságára, hogy Neki és Őbenne egymásnak testvérei legyenek. Nincs, mert nem lehet más alapja az egyenlőségnek és testvériségnek. Ez az egyetlen s egyszersmind a legmélyebb is, egész a feneketlenségig. A forradalmak «egyenlősége» és «testvérisége» a katholicizmustól elorzott jelszavak, amik idegen ajkakon meddők maradtak. Nincs szükség második «világmegváltásra» — Urunk Üdvöztőnk elvégezte azt tökéletesen. Csak a megváltottságnak kell tudatára ébredni és aszerint élni, akkor önmaguktól

omlanak le a társadalmakat egymástól elválasztó, égigmeredő falak, akkor a testvéreknek sem szellemi, sem anyagi «örökségében» nem lesznek gyűlölet-fakasztó különbségek.

9. Mindazt, amit itt a szeretetről elgondoltunk s magát a szeretetet, amely a világ végezetéig működik s igazi egyenlőséget és testvériséget eredményez: az Oltáriszentség foglalja egybe, az Oltáriszentség hordozza, az Oltáriszentségből indul ki s abba tér vissza, mint ahogy az egész megváltásnak foglalata az Eucharistia. Benne izzik, benne összpontosul az Úr Jézusnak örök szeretete, mint a napsugarak a nagyítóüveg gyújtópontjában. A szeretet bírta rá, hogy megalapítsa az Oltáriszentséget, a szeretet az, ami a tabernákulumban fogva tartja Őt közöttünk, a szeretet határtalan tékozlása ez az isteni ajándék, csak a szeretet tudja indokolni és magyarázni; nem az ész, hanem a szeretet tudja érteni és értékelni azt. Az Üdvözítő szeretetének állandó, kézzelfogható, érzékelhető bizonyossága az Oltáriszentség. Akinek életében tehát e szentség tényező, aki annak légkörében él, önmagától értetődőleg szívja és leheli a szeretetet, annak vérévé válik a szeretet, az lehetőleg leutánozza Krisztust ebben is, annak nem hiába mondja édes Urunk: *«Példát adtam nektek, hogy amint én cselekedtem, ti is úgy cselekedjetek».* (Já. 13¹⁵.) És micsoda példát adott? *«Gazdag lévén, tiérettetek szegénnyé lett, hogy az ő szegénysége által ti gazdagok legyetek.»* (II. Kor. 8².) *«Kiüresítette önmagát, szolgálai alakot vévén jól, hasonlótá lett az emberekhez és külsejében úgy találtatott, mint ember.»* (Phil. 2⁷.) Az Oltáriszentségben még szegényebb lett, még jobban kiüresítette önmagát — az emberekért, testvéreiért, hogy gazdaggá tegye őket! Már szinte nem is egyenlőségről van szó: szegénnyé lesz, hogy mi gazdagok legyünk! A szeretetnek e himnuszával sehogy sincs harmóniában egyfelől az aranyak csengése, másfelől a nyomor jajkiáltása. Aki e himnuszt élvezni és együtt énekelni akarja, az menjen az Oltáriszentség elé s aki jó lélekkel odajár, annak elváltozik a lelke, de a környezete is, azt nem ingerli az arany csengése, de nem tűri a nyomor jajkiáltását sem, az iparkodik a kettőt összhangba hozni a szeretet vezérmotívumával. Emberek, tanuljuk meg ezt a legszebb művészetet az Oltáriszentségtől!

(Jövő számunkban folytatjuk.)

Eöri János.

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Eukarisztikus napot rendezünk az idén is az őszi katolikus nagygyűléssel kapcsolatban okt. 12-én.

Programmunk a következő:

Okt. 11-én d. u. 3 órakor az Oltáregyesület résztvesz az országos eukarisztikus körmeneten, mely a Ba-

zilikából indul az Országház-térre. (Gyülekezés a plakátokon jelzett helyen.)

Okt. 12-én reg. 7 órakor közös szentáldozás az Örökimádás templomban.

Fél 9 órakor ugyanott főpapi szentmise a legméltóságosabb Oltári-

szentség kitételével, pontifikálja Miklos János gróf, szombathelyi megyéspüspök. (Ezen szentmise alatt nem lesz áldoztatás.)

10 órakor eukarisztikus díszgyűlés az Örökimádás templomban (ahonnét a gyűlés tartamára a legfőbbesébb Oltáriszentséget a kápolnába viszik). *Elnököl:* Öminenciája, a bíboros hercegprímás. *Szónokok:* dr. Mészáros János prelátnak, érseki ált. helytartó, országos főigazgatónk, aki Izabella főhercegasszonyról, az Oltáregyesület minap elhunyt fővédnökéről mond emlékbeszédet. Dr. Schütz Antal piarista egyetemi tanár: Korunk válsága s az Oltáriszentség címen tart előadást. *Grösz József* győri segédpüspök pedig az Oltáregyesület és Eukarisztikus Szövetségekről fog beszélni.

Délben 12 órakor a legméltóságosabb Oltáriszentség kitétele egészen 13-án este $\frac{3}{4}$ 6-ig terjedő imáadásra.

Okt. 12-én este 7—8-ig ünnepélyes szentóra, utána egész éjjel szentségimádás azon nők részére, akik erre legkedőbb okt. 10-ig az oltáregyleti központi irodában (IX., Üllői-út 77.) jelentkeztek. (Legjobb 9— $\frac{1}{2}$ 12-ig, vagy d. u. 3—4-ig, vagy 6—7-ig jelentkezni az irodában.)

Közös szentáldozásunkra, díszgyűlésünkre és esti szentóránkra szeretettel meghívjuk az Oltáregyesület tagjait. Legyünk ott mindnyájan.

*

Tokodról az «Esztergom»-ban megjelent alábbi híradást nagy örömmel közöljük:

A tokodi Oltáregyesület zászlószentelési ünnepe.

Családias bensőséggel ülte meg a tokodi és altárai Oltáregyesület Szentháromság vasárnapján 7 éves fennállását s egyben a belsőegyházközségi Oltáregyesület zászlószentelési ünnepét.

Az ünnepség az altárai bányateplomban kezdődött, ahol Toma Imre dr. plébános, alapító igazgató előző nap szentóra keretében az új tagokat avatta fel s az ottani mentőállomás termeiben megnyitotta és megáldotta az Oltáregyesületnek ezévi kiállítását. — Szentháromság vasárnap mindkét templomban az összes csoportok közös szentáldozáshoz járultak és délután az altárai tagoknak 200 főnyi zarándoklata vonult át egyesületi lobogója alatt Csánády Lászlóné elnök vezetőjével, szent énekeket zengve a 3 km-re fekvő plébániatemplomba.

Itt az egyesület felkérésére dr. Metzker József p. kamarás, kerületi esperes szentelte meg a belsőegyházközségi csoport hatalmas fehér selyemlobogóját. Meleg szeretettel köszöntötte a nagy és lelkes Oltáregyesületet, amely 400-at túlhaladó taglétszámával nemcsak kerületének, de az egyházmegyének is legnagyobb s egyik legbuzgóbb Oltáregyesülete.

Hétéves fennállása alatt nemcsak az Oltáriszentség buzgó imáadását s a gyakori szentáldozást terjesztette el, az egyszerű munkásasszonyokból álló tagok száza nemcsak a plébánia két templomát s kápolnáit látták el a Szentségi Jézus környezetéhez méltó gyönyörű munkáik tömegével, de buzgó segítő munkásai voltak már évek óta az esztergomi Oltáregyesület magasztos tevékenységének s gyönyörű kiállításainak. Nemcsak más szegény templomok számára is dolgoztak már buzgó szeretettel, de a jelen évvel végleg bekapcsolódtak az Országos Központi Oltáregyesületnek a magyar haza szegény templomait gyámolító magasztosmunkájába.

Az egyházi ünnepség után a belsőegyházközségi terjesztőnk az új iskola tanácstermében kedves szeretettel látták vendégül az ipari telepekről bezarándokolt testvéreket.

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest.

Nyomdaigazgató: Kohl Ferenc.